

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 327/2025
16.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Миодраг Јанковић и Игњат Спасић, адвокати из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова - Дирекција полиције - Координациона управа за Аутономну покрајину Косово и Метохија - Полицијска управа Приштина, КЈС 10600, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3603/24 од 19.09.2024. године, у седници одржаној 16.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3603/24 од 19.09.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ДЕЛИМИЧНО СЕ усваја ревизија, **ПРЕИНАЧУЈУ СЕ** пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3603/24 од 19.09.2024. године и пресуда Првог основног суда у Београду П1 2950/23 од 17.04.2024. године у делу става првог изреке тако што **СЕ ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да у име тужиоца уплати Републичком фонду за здравствено осигурање доприносе по основу здравственог осигурања за период од 01.04.2017. године закључно са 31.07.2020. године на износе зарада и то за:

- за април месец 2017. године на износ од 41.769,82 динара,
- за мај месец 2017. године на износ од 41.769,82 динара,
- за јун месец 2017. године на износ од 41.769,82 динара,
- за јул месец 2017. године на износ од 41.769,82 динара,
- за август месец 2017. године на износ од 41.769,82 динара,
- за септембар месец 2017. године на износ од 41.769,82 динара,
- за октобар месец 2017. године на износ од 41.769,82 динара,
- за новембар месец 2017. године на износ од 37.592,84 динара,
- за децембар месец 2017. године на износ од 37.592,84 динара,
- за јануар месец 2018. године на износ од 37.592,84 динара,
- за фебруар месец 2018. године на износ од 34.676,30 динара,

- за март месец 2018. године на износ од 37.592,84 динара,
- за април месец 2018. године на износ од 37.592,84 динара,
- за мај месец 2018. године на износ од 37.592,84 динара,
- за јун месец 2018. године на износ од 37.592,84 динара,
- за јул месец 2018. године на износ од 37.592,84 динара,
- за август месец 2018. године на износ од 37.592,84 динара,
- за септембар месец 2018. године на износ од 37.592,84 динара,
- за октобар месец 2018. године на износ од 37.592,84 динара,
- за новембар месец 2018. године на износ од 37.592,84 динара,
- за децембар месец 2018. године на износ од 40.976,19 динара,
- за јануар месец 2019. године на износ од 40.976,19 динара,
- за фебруар месец 2019. године на износ од 40.976,19 динара,
- за март месец 2019. године на износ од 40.976,19 динара,
- за април месец 2019. године на износ од 40.976,19 динара,
- за мај месец 2019. године на износ од 40.976,19 динара,
- за јун месец 2019. године на износ од 40.976,19 динара,
- за јул месец 2019. године на износ од 40.976,19 динара,
- за август месец 2019. године на износ од 40.976,19 динара,
- за септембар месец 2019. године на износ од 40.976,19 динара,
- за октобар месец 2019. године на износ од 40.976,19 динара,
- за новембар месец 2019. године на износ од 40.976,19 динара,
- за децембар месец 2019. године на износ од 40.976,19 динара,
- за јануар месец 2020. године на износ од 40.976,19 динара,
- за фебруар месец 2020. године на износ од 44.664,05 динара,
- за март месец 2020. године на износ од 44.664,05 динара,
- за април месец 2020. године на износ од 44.664,05 динара,
- за мај месец 2020. године на износ од 44.664,05 динара,
- за јун месец 2020. године на износ од 44.664,05 динара,
- за јул месец 2020. године на износ од 44.664,05 динара,

и у делу става другог изреке тако што се одређује да свака странка сноси своје трошкове поступка.

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3603/24 од 19.09.2024. године у делу којим је одбијена жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2950/23 од 17.04.2024. године у преосталом делу става првог изреке којим је обавезана тужена да на име тужиоца уплати доприносе по основу здравственог осигурања Републичком фонду за здравствено осигурање на износе зарада за период почев од августа 2020. године закључно са априлом 2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова састава ревизије.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2950/23 од 17.04.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да на име тужиоца уплати доприносе по основу здравственог осигурања Републичком фонду за

здравствено осигурање за период почев од априла 2017. године закључно са априлом 2021. године на појединачне новчане износе зарада, како је то ближе одређено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 124.875,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3603/24 од 19.09.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужене, потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију тужене са захтевом за накнаду трошкова поводом његовог састава.

По оцени Врховног суда, о посебној ревизији тужене у овом спору потребно је одлучивати ради новог тумачења права по питању застарелости доприноса за обавезно социјално осигурање и начина рачунања рока застарелости и уједначавања судске праксе по том питању, због чега је Врховни суд на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23) одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о изјављеној ревизији на основу члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија тужене делимично основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Првог основног суда у Београду П1 779/20 од 19.07.2021. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5137/21 од 12.05.2022. године и тако постала правноснажна 12.05.2022. године и извршна 01.08.2022. године, обавезана је тужена да тужиоцу исплати неисплаћене зараде у појединачно досуђеним месечним износима за период од априла 2017. године закључно са априлом 2021. године. Тужена није у корист тужиоца уплатила доприносе за обавезно здравствено осигурање надлежном Републичком фонду за здравствено осигурање. Тужба за уплату неуплаћених доприноса за здравствено осигурање у овој парници поднета је 07.09.2023. године, а тужена је истакла приговор застарелости тужиочевог потраживања.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев применом чланова 2, 51. и 56. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање и чланова 154. став 1. и 172. став 1. Закона о облигационим односима, сматрајући да је тужена дужна да на износе неисплаћених зарада тужиоцу (досуђених правноснажном и извршном пресудом) обрачуна и уплати за тужиоца доприносе за здравствено осигурање надлежном Републичком фонду за здравствено осигурање. По становишту оцог суда, тужиочево потраживање није застарело сматрајући да потраживање уплате доприноса за здравствено осигурање надлежном фонду не

застарева с обзиром да иста представљају предуслов за остваривање права на пензију, па се на ове обавезе послодавца не могу применити одредбе члана 196. Закона о раду јер се ради о врсти потраживање које не подложе застарелости. Плаћање доприноса је уставна обавеза за сврхе које се утврђују Уставом РС и зато се не може предвидети застарелост и ослобађање, јер би се тиме довело у питање остваривање уставом загарантованих права осигураника. Додатна аргументације овог суда је и да није протекао трогодишњи рок застарелости јер је пресуда којом је тужиоцу досуђена накнада штете у висини неисплаћених зарада постала правноснажна 12.05.2022. године и извршна 01.08.2022. године, а тужба ради уплате доприноса у овој парници је поднета 07.09.2023. године.

Другостепени суд је у свему прихватио правно становиште и аргументацију првостепеног суда, сматрајући да су засновани на правилној примени материјаног права.

По налажењу Врховног суда, основани су наводи ревидента да је истакнути приговор застарелости погрешно цењен због погрешне примене материјалног права.

Доприноси који се плаћају из зараде у смислу члана 105. став 2. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05 ... 95/2018), које је послодавац дужан да обрачуна и уплати у своје име, а у корист запосленог, саставни су део зараде и представљају потраживање запосленог из радног односа који је по својој природи грађанско-правни облигациони однос. Зато се на спорни однос странака у погледу застарелости потраживања доприноса за здравствено осигурање (као и свих других доприноса обавезног социјалног осигурања) као саставног дела зарада досуђених правноснажном и извршном пресудом примењује одредба члана 196. Закона о раду у вези са члановима 360, 361. и 362. Закона о облигационим односима. На тај правни однос не може се применити одредба члана 114е Закона о пореском поступку и пореској администрацији, којом је прописано да се одредбе тог закона о застарелости права на утврђење и наплату не примењују на доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и доприносе за обавезно здравствено осигурање, јер се у конкретном случају не ради о пореском поступку и односу између пореске управе и пореског обвезника.

Одредбом члана 196. Закона о раду прописано је да сва новчана потраживања из радног односа застаревају у року од три године од дана настанка обавезе. За потраживање из радног односа застарелост почиње да тече првог дана после дана када је запослени могао да захтева њено испуњење, што је у складу са чланом 361. став 1. Закона о облигационим односима. Према одредби члана 4. став 2. Закона о платама државних службеника и намештеника, плате се исплаћују у текућем месецу за претходни месец. Рок застарелости према члану 362. Закона о облигационим односима наступа кад истекне последњи дан законом одређеног времена. Одредбом члана 360. став 1. и 2. Закона о облигационим односима прописано је да застарелошћу престаје право захтевати испуњење обавезе и да застарелост наступа када протекне законом одређено време у коме је поверилац могао захтевати испуњење обавезе. Према ставу 3. истог члана, суд се не може обазирати на застарелост ако се дужник није на њу позвао.

Следом изложеном, обавеза тужене да у своје име, а за рачун тужиоца уплати доприносе за обавезно здравствено осигурање настала је истовремено са њеном обавезом да тужиоцу исплати плату за сваки месец у периоду од априла 2017. године закључно са априлом 2021. године. Тужилац је у парници коју је покренуо ради

исплате неисплаћених зарада за означени временски период, која је окончана правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду ПП 779/20 од 19.07.2021. године, пропустио да тражи и уплату доприноса за обавезно здравствено осигурање на тражене и досуђене износе зарада. Зато је од тада па до подношења ове тужбе протекао рок од три године из члана 196. Закона о раду и услед наступања застарелости престало право тужиоца да захтева од тужене испуњење обавезе уплате доприноса за обавезно здравствено осигурање за период од априла 2017. године закључно са јулом 2020. године.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучио као у другом ставу изреке.

Међутим, за зараду у периоду од августа 2020. године закључно са априлом 2021. године није застарело потраживање тужиоца за уплату доприноса за обавезно здравствено осигурање с обзиром на то да је тужена била у обавези да августовску зараду тужиоцу исплати у септембру 2020. године, а како је тужба у овој парници поднета 07.09.2023. године, то до дана подношења тужбе није протекао рок од три године и ова тужиочева потраживања нису застарела.

Из тог разлога, Врховни суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

Како је тужена у коначном исходу ове парнице успела у претежном делу, односно није успела у сразмерно мањем делу у односу на постављени тужбени захтев, али је дала повод за вођење парнице, то је Врховни суд на основу члана 153. ставови 2. и 3. и члана 165. став 2. ЗПП одлучио да свака странка сноси своје трошкове целог поступка, што укључује и трошкове поступка по ревизији, односно тужена ће сносити своје трошкове састава ревизије, док ће тужилац сносити трошкове настале поводом одговора на ревизију, који по оцени Врховног суда, нису ни били нужни тужиоцу за вођење ове парнице.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**